

*Školní časopis je sestaven z prací žáků ZŠ ve Vidči
Duben 1998*

POCITY

Jsem šťastná, když se učím.

Jsem smutná, že je zima.

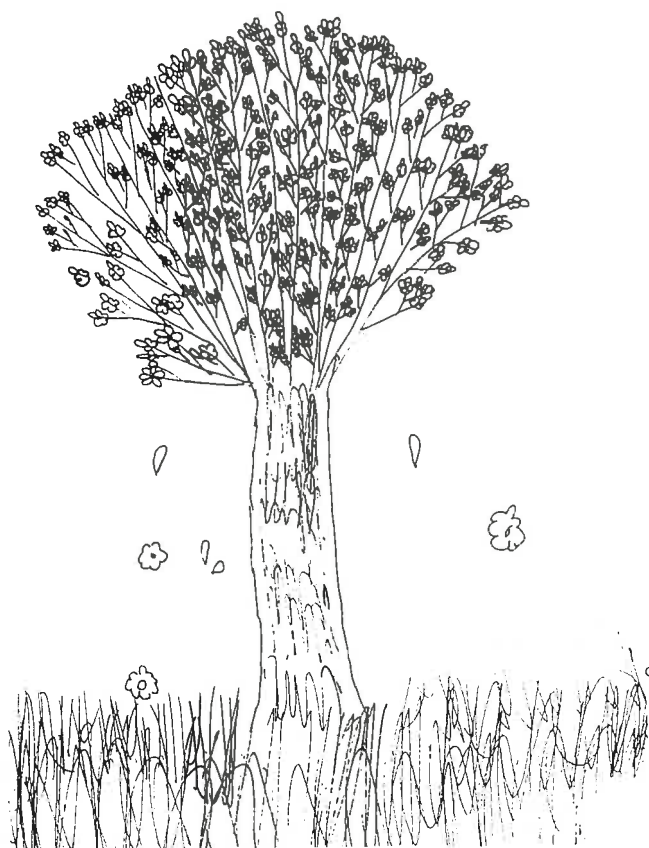
Mám zlost, když se nemůžu dívat
na televizi.

K. Jurčová, 1. tř.

PŘÁNÍ

Kdyby se mi mohlo splnit jedno přání, přála bych si: kuřátko.

Š. Večeřová, 1. tř.

L. Mikulenková, 7. tř.

D. Chumchalová, 7. tř.

O JARU

Na okno paprsek zaťukal
a kvítí rozkvétalo,
strýc na poli hrášek nasadil
a bláta ubývalo.

Ptáčci a broučci vylézají
a zase slyším zvuk.
Vtom ještěrky a hadi se objevili
a udělali kuk.

Z. Neřádová, 4. tř.

JARO

Skřivánci už zpívají,
ať už ledy roztají.

Sluníčko nás z výšky hřeje,
sněženka se z trávy směje.

Začínají stromy pučet
a kolem nich včelky hučet.

K. Kolíbalová, 3.tř.

JABLÍČKO

Červené jablíčko
houpe se na větvi.
Fouká do něj větřík,
prolezl ho červík.
Jablíčko s lístečkem
padá na zem,
našla ho Anička
i toho červíčka.

Zakousla se do jablíčka,
prošla kolem ní holčička.
Bylo sladké jako med,
Anička ho snědla hned.
A co malá kočička ?
Hleděla na červíčka.

V. Slezáková, 3.tř.

JARO

Venku už je teploučko,
jaro už je blizoučko.
Slunce svítí stále více
na domy i na silnice.

Vlaštovky k nám přilétají
a jsou zase v novém ráji.
Stromky rostou v zahrádce,
sněženkám je do tance.

V košíku jsou kořata,
září jako ze zlata.
Mají velký košíček,
ten je plný klubíček.

M. Lacina, 3.tř.

PETR

Petr, Petr, ztratil svetr.
Běžel pro něj do Lhoty,
tam si koupil kalhoty.

L. Švajda, 3.tř.

NA JAŘE

Sluníčko svítí
na ranní kvítí.
Včeličky pyl sbírají,
k úlu rychle spěchají.

J. Karasová, 4.tř.

P. Koleček, 5.tř.

J. Knébl, 5.tř.

VIDČE V 15. STOLETÍ

Vědec jménem Čenda Vincenc Vzdělaný byl poměrně hezký člověk středního věku, s kterým nikdy nebyla nuda. Často jsme k němu s mou nejlepší kamarádkou Nelou chodily. Zrovna před týdnem stvořil obrovský vynález. Jednalo se o vodu, ve které bylo několik přísad. Kdo se této vody napil, dostal se do 15. století.

Č. V. Vzdělaný tento objev první testoval na myších, pak na psech a na kočkách a ku podivu vždycky zvířata zmizela. Těžko však hledal dobrovolníka mezi lidmi. Ale já a Nela jsme se napily a Č.V.V. nám popřál šťastnou cestu. Víc už toho nestihl, neboť jsme se ocitly ve Vidči v 15. století.

Stály jsme u kamenného hradu uprostřed lesa. Nela usoudila, že to bude asi Hradisko. Přišly jsme k němu, zaklepaly na dřevěnou bránu a čekaly. Za chvíli se otevřely dveře a v nich stál starý, šedivý dědek. "Co tu děláte ? Ať už vás tu nevidím, nebo na vás zavolám stráže !" Úplně nás touto reakcí zaskočil. Stála jsem tam s otevřenou pusou. Nebyly jsme schopny slov.

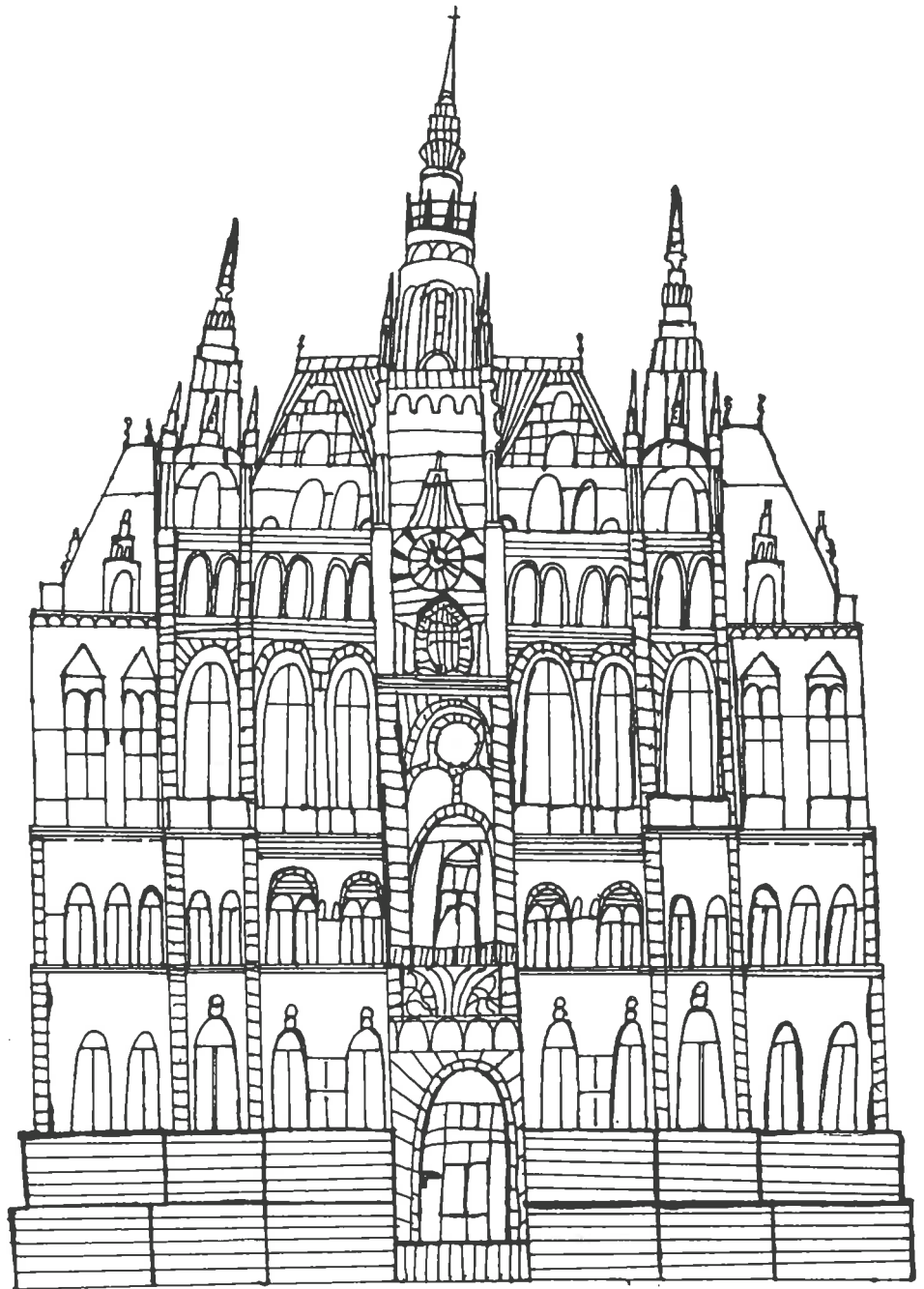
Přibíhaly stráže. Jak jsme mohly, utíkaly jsme pryč. Udýchané a vyčerpané jsme se zastavily až ve vesnici. Rozhlížely jsme se a viděly něco neskutečně krásného. Stál tu nádherný, malý kostelík ze dřeva. Žádná škola, obchody a asfaltová silnice. Vedle byla kovářova chalupa. Jinak bylo vidět jen louky, pole a lesy, sem tam jsme viděly domácí zvířata, občas projel okolo nás vůz, který táhli koně. Všude na kopcích se krčily dřevěné chaloupky. Obcí protékal potůček, ve kterém se koupaly děti, pradleny v něm praly prádlo, někdy se šel do potoka napít. opodál se pasoucí dobytek.

Zírala bych na tu krásu dál, ale vtom mě někdo chytil za rameno. Otočila jsem se a viděla jsem stráže, o kterých jsme si s Nelou myslely, že jsme jim utekly. Spoutali nám ruce a odvedli nás do hladomorny Hradiska, kde nás zavřeli.

Zachránila nás však lahvička s kouzelnou vodou. Jen co jsme se napily, ocitly jsme se v laboratoři Čendy Vincence Vzdělaného ve 20. století a ten nás pozval na výbornou zmrzlinu. V 15. století bych si na takové dobrotě určitě nepochutnala.

P
O
Z
N
Á
Š
U
M
Ě
L
E
C
K
Ý

S
L
O
H
?
?

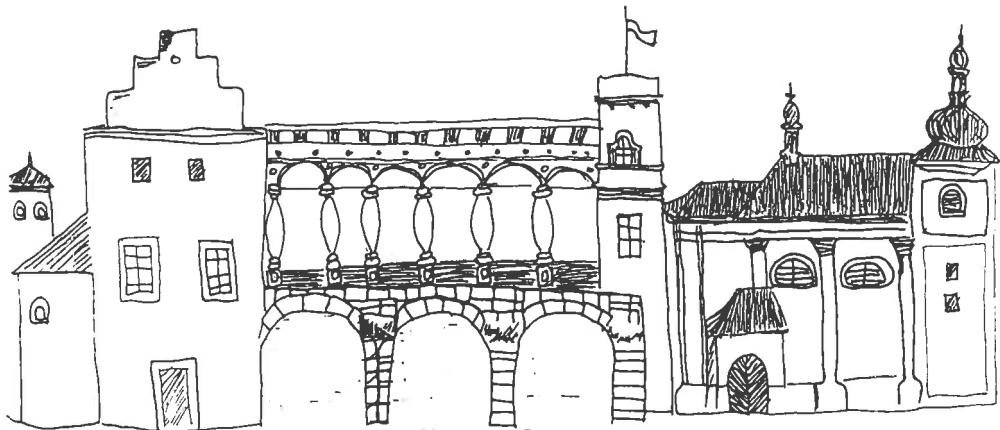
Š. Jurčová, 7. tř.

D. Šimčíková, 7. tř.

L. HutYROVÁ, 7. tř.

E. BENEŠOVÁ, 7. tř.

PANÍ UČITELKA: Naše paní učitelka
šikovná je jak ta včelka,
hodná, dobrá, chytrá je
jak to děvče z Metuje.

Děvčátko jak z Metuje
hodné, dobré, chytré je.
Když se ovšem učí BÁL,
zase musí o rok dál. M. Bobková, 4. tř.

PÍSEMKA

Písemka. Postrach mezi žáky a studenty. Ovšem učitelé si v tomto způsobu zkoušení libují. Je to přece jedinečná možnost, jak prověřit vědomosti všech žáků.

Ale objevují se i nevýhody, a to v podobě taháků a opisování od sousedů. Taháky jsou velmi praktické pomůcky, kterým věří většina žáků. Učitelé však taky praktikují přepadovky, při nichž většina žáků spoléhajících na taháky a jiné figly nemá vůbec žádnou šanci. Prostě nezbývá nic jiného než se učit a učit.

Písemku často doprovází stres, a proto se nelze divit tomu, že před písemkou slyšíme samé: " Raď! Kde mám ten sešit ? Otevři knihu!..." Většinou se tak žáci snaží zachránit svůj krk a dobré známky.

Občas také já používám podobných metod, ale jen v případě, že si nemohu zapamatovat některé důležité informace, které po mně vyučující vyžaduje.

Zlý sen. Přízrak. A jiné podobné myšlenky se honí v hlavách nevinných žáků. To je písemka.

J. Vičan, 9.tř.

PŘÍPRAVA NA PÍSEMKU

Způsoby přípravy jsou pro každého jiné. Někdo se před písemkou učí a učí, až si do hlavy naleje množství informací, které hned po skončení prověrky zapomene. Na první pohled dobrý způsob, ale... kdo ví?

Jinou možnost příprav poskytuje starý známý a pro někoho také dobrý přítel, pan Tahák. Vždy je ochotný poradit a nikdy se neotočí zády. Snad proto, že žádná nemá.

Jinou možností je poctivě a pravidelně se učit. Potom jsou šance na dobrou známku takřka stoprocentní. I přes svou úspěšnost je tento způsob u žáků nanejvýš oblíbený. Je totiž náročný na čas a také dosti nudný.

Poslední šance jak projít písemkou je spoléhat na své sousedy a těžít především z jejich vědomostí.

Ať už žák používá kterýkoliv z výše jmenovaných způsobů, vždy má před každou větší písemkou zvýšenou hladinu adrenalinu v krvi.

M.Koleček, 9.tř.

O PERNÍKOVÉ CHALOUPCE

Byla jedna chaloupka
celá z perníků,
bydlela v ní babka,
chodily k ní davy
Mařenek a Jeníků.

K chaloupce se dostali,
perníček hned loupali.
Baba na ně vlítla,
za ruku je chytla.
Nejdřív patří vykrmit,
pak do pece uložit.

Jenže ouha!
Jeníček neumí sedět na lopatě,
ve škole o tom neslyšel poučné statě.
Baba sedla na lopatu tedy sama,
Jeník s Mařenkou postrčili ji rukama.
Situce využili,
do plamenů ji vhodili.

Pak rychle běželi domů
okolo velkého stromu.
A když se domů dostali,
s tatínkem se vítali.

L.Hutyrová, 7.tř.

ŽIDLE

Žáček na ní sedí,
na tabuli hledí.
Nejdříve se na ní houpá,
pak z ní taky třísky loupá.

Zlobí ji to velice,
v matice i fyzice.
Měl by si jí více hledět,
chce-li na ní ještě sedět.

P.Zetek, A.Liehrová, 8.tř.

PRO ZASMÁNÍ

Loni jsme setřásli z jabloně metrů jablek a dva kluky.

Tvůj tatínek je sice o hlavu vyšší než náš, ale ten můj je o břicho širší.

H. Neřádová, 6.tř.

TŘI KAMARÁDI

V jednom krásném městě v západních Čechách je hotel, ve kterém každý den před jídlem ožívají věci, které leží na čistě prostřeném stole.

" Ach lžičko," povídá nůž,"proč vidlička není tady s námi? Proč je tak daleko? Já přes ty talířky na ni ani nevidím !"

" Víš,noži,já nevím, ale zkus se zeptat jí."

" Vidličko,vidličko,proč ležíš tak daleko? Pojď blíž! Pojď si s námi povídat,abychom nemuseli tak křičet."

" Kdybych mohla,šla bych. Ale to by mě pan číšník musel k vám položit. Já totiž nemám nožičky,"povídá vidlička.

" Tak ho zavoláme. Haló,haló!"volají všichni tři kamarádi.

" Lidé nám nerozumí!"povídá posmutněle nůž. " Co teď?"

" Nebuď smutný,noži,za chvíli přijde host na oběd. My mu všichni pomůžeme,aby se najedl. A potom,až nás umyjí,sejdeme se v šuplíku, kde si až do večere můžeme povídat."

" Máš pravdu,vidličko,už se moc těším."

" Tak na shledanou v šuplíku!"

H. Knéblová, 6.tř.

P. Hromadová, 5.tř.

MRAVENEC NA ULICI

Nepatrný mraevenec pochoduje mezi kachlemi na chodníku. Nikdo si ho nevšimá, a snad proto mu hrozí velké nebezpečí. Je zde tolik překážek, všude mnoho rachotu, prachu, lidí, kteří přicházejí a zase odcházejí. Co si o těchto věcech asi myslí mravenec? Možná ho to vůbec nezajímá. Ale určitě hledá aspoň kousek zelené trávy, nějaký kousek přírody nebo třeba svého kamaráda, tak malého jako je on.

Mravenček se nebojí, protože nezná nástrahy tohoto světa. Zná jen svůj cíl. A to je les, nebo aspoň zeleňoučký trávník.

Tu se na něj podívá malá holčička. "Hledáš někoho? Ztratil ses?" zeptala se ho. "Já ti pomůžu. V parku se budeš jistě cítit jako doma." Nechala si drobečka vlézt na ruku a opatrně běží na vedlejší cestu. Asi po dvou minutách si dívenka klekne, pustí mravence mezi stromy. A loučí se s ním slovy: "Ahoj! Doufám, že se opět nezatouláš!" Pak odešla.

Mravenček je šťastný, chvíli odpočívá a pak odleze s jedním mravenčím přítelem do svého nového domova, do velkého mraveniště.

Na jeho malou, teda pro něho spíš velkou, záchránkyni často vzpomíná.

D. Šimčíková, 7. tř.

Z. Matulová, 5. tř.

P. Slezáková, 5. tř.

J. Hanáček, 9. tř.

JAK DOSÁHNOUT ÚSPĚCHU

Úspěchu dosáhnete, když vyzkoušíte můj zaručený recept.

Nikdy se netvařte kysele, i kdybyste právě jedli citron. Hodně čtěte, ale zase to nesmíte moc přehánět. Teď stačí už jen sníst vtipnou kaši a budete tak úspěšní, že se vám o tom nikdy nezdálo.

Je to lehké, ale kde vzít tu vtipnou kaši? Tu si musíte uvařit každý sám. Patří do ní tyto přísady: 3333 slovíček, 20g rozumu, 5 hadích ocásků, 5 kapek ranní rosy, směs 12 bylin natrhaných při úplňku a 1 litr vody z křišťálové skály.

Po zamíchání lektvar vypijte. A určitě budete úspěšní, pokud se vám po jeho vypití neudělá špatně.

I. Fojtíková, 8. tř.

JARO

Na jaře kvetou krásné stromy,
na nebi řadí blesky, hromy.
Sluníčko probouzí přírodu,
vytváří skvělou pohodu.
Na hřišti děti běhají
a vesele si zpívají.

H. Macečková, 3. tř.

DOMÁCÍ ZVÍŘATA

Máme doma kočku, psa,
bývá s nimi zábava.
Bude ještě doma had,
proto jsem tak hrozně rád.
Máme taky slepice, malá jehňátka,
potom ještě kohouta, kačeny a káčátka.

L. Švajda, 3. tř.

NA ZAHRÁDCE

Jaro tu je, jaro tu je,
náš krokus si zatancuje.
Tančí s ním i sněženka,
skáče jak divoženka.
Petrklíče taky zkusí,
jak se tančí pochod husí.
Vesele a vesele
tančí všichni přátelé.

K. Neřád, 3. tř.

DOBŘÍ DEN

Já mám dneska dobrý den,
píšu básně jenom, jen,
je to prostě dobrý den,
jenom pro mne, pro mne jen.

L. Švajda, 3. tř.

CO SI MYSLÍ

HODINY: To je hrůza, já už mám asi tiky nebo co! Když si chci odpočinout, tak mi prostě vymění srdce a musím zase makat.

KALENDÁŘ: Když se narodím, to se mám! Jsem pěkně tlustý, ale potom mě lidé začnou trhat a ani nevím proč a naráz jsem chudý.

V. Měrka, 6. tř.

BUDÍK: To je hrůza, lidé si mě natočí, abych zvonil, a když zazvoním, bijí mě a házejí se mnou.

FOTBALOVÝ MÍČ: Ti lidé opravdu nevědí, co chtějí. Nejprve mě kopou a potom, když vletím do branky, tak mne oslavují.

P. Vávra, 6. tř.

ZMRZLINA: Ach jo, to mám ale život! Pořád mě olizují a nakonec ze mě nic nezůstane.

T. Poláček, 6. tř.

RUČNÍK: Pořád si do mě otírají ruce a pak se diví, že jsem špinavý.

J. Jurča, 6. tř.

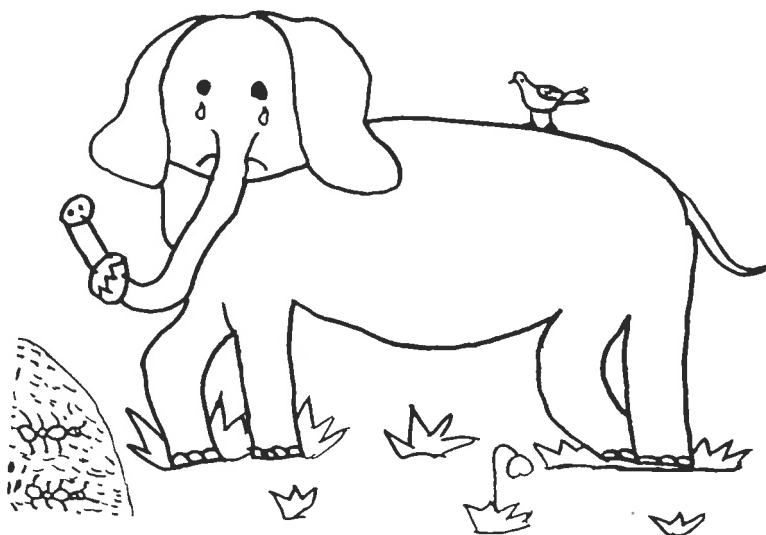

P. Čuchta, 5. tř.

O SLONECH

Ještě nedávno mívali sloni delší chobot než celé tělo a schválně se začali živit mravenci. Proto si mravenečníci začali stěžovat, že se nemají čím živit a že v mraveništích už není ani mravec. Ale sloni v naschválech stále pokračovali. Až jednoho dne šli úplně všichni sloni na procházku a každý z nich našel v mraveništi zahrabanou past. A protože si mysleli, že je to ozdoba na chobot, rozevřeli ji, a když do ní dali chobot, past cvakla a slonům chobot usekla. Od té doby se sloni neživí mravenci a mají kratší choboty.

H. Smutková, 6.tř.

M. Mičkalová, 5. tř.

ŽELVA, KTERÁ SE BÁLA

Jednou šla želva v noci lesem a strašně se bála. Najednou ji napadlo, že si udělá úkryt. Vydlabala ho ze dřeva a dala mu jméno krunýř. Od té doby nosí želvy krunýř.

J. Jurča, 6.tř.

Koně: Zase je ráno a vrznutí dveří od mé stáje hlásá, že přichází můj pán. Po nočním spánku dostávám vodu a oves. Můj pán je vlídný a zachází se mnou jemně a opatrně. Můj opatrovatel hladí moji světlou srst, polácává po plecích a hezky se mnou mluví. Tento člověk se mi líbí.

Ale vždy jsem se neměl tak dobře. Lidé jsou různí a kůň nikdy neví, jak se k němu zachovají...

Také nechápu lidi, co říkají, že se nadřeli jako kůň. Jak to mohou vědět, když koněm nikdy nebyli? Někteří lidé opravdu nemyslí rozumně. A celí jsou divní. Například jim scházejí dvě nohy. A mají lidé ocas, aby odehnali dotěrný hmyz? Proč osedlali zrovna nás? Proč nejezdí na vlastním hřbetě, když po tom tolik touží?

Naštěstí všichni lidé nejsou stejní. Někteří z nich jsou s námi denně, mají nás rádi a starají se o nás. Důvěřují nám tak, jako my koně věříme jim.

J. Martinková, 9. tř.

Tchoř: To snad není možné. Co na mě okouní? Jsem tak pěkný? Ať se raději podívají na sebe, jak vypadají!

A proč mají zacpaný nos? Loufám, že jim má krásná vůně nevadí, to by mě urazili. Spíš jejich pachy jsou divné. Proč na sobě mají tolik oblečení? Stydí se za svou srst?

Jéé! On si na mě chce sáhnout? To nedovolím! Opovaž se! Všichni se mi protivíte! Měli byste vonět jako já.....

M. Mičkalová, 9. tř.

Kočka: Mňáááá, to snad není pravda! Už je skoro sedm a talířek prázdný... Doufám, že to zase nebudou zbytky od včerejší večeře... A myši? To už mě nebaví.

Mňáááá, mňáááá, tak honem. Konečně se můžu v klidu najíst! Nějak to smrdí.. Co do mě strkáš, nech mě být! To jsou ale způsoby... Ani slušné vychování nemají a dovolovat si budou?

Nikdo jiný nemá takový krásný kožíšek jako já! Pěkně heboučký, jemný a lesklý! No jenom se podívej, ty tam máš sotva pět chlupů.

To víte, jen my, ladné číče, představujeme skvost všech domácností. Jsme tak vznešené a krásné, na nás nikdo nemá...

M. Lišková, 9. tř.

KAPESNÉ

Kapesné ?

Je krásné , ne ?

Musíme se vhodně chovat,
poslouchat a nepovykovat.

Kudy chodíme,
tudy zdravíme,
vychovaně všechno chválíme.

A pak za ty výkony
dočkáme se odměny.

Jistým finančním obnosem
náš výkon bude odměněn.

Hurásá !!

SVĚT DOSPĚLÝCH

Dívám se a přemýšlím.

Co já o tom světě vím ?

Dospělí maj divný svět,
můžu já jim rozumět ?

Svět peněz a starostí,
válčí často s hloupostí.

Radost je záležitost chvilková,
svět znají jinak nežli já.

Těžké je v něm vyznat se
a nezamotat se.

Já si ale moc, moc přeji,
aby všem a všude bylo veseleji.

NOSY

Lidé mají různé nosy.

Říkají si: Kdo jsi ? Kdo jsi ?

Jeden ho má velký, druhý ho má krátký.

Třetí ho má tupý, čtvrtý s třemi chlupy.

Žádný není stejný, pátý má nos černý.

VELIKONOCE

Tenkrát o Velikonocích jsem se domluvil se svým bratran-
cem Radkem, že ráno v šest hodin vyrazíme na naše kamarádky a
spolužačky. Původně jsem chtěl vyrazit dřív, ale Radek je lenoch,
a tak jsme se domluvili na šest.

Ale nemilá věc se stala i mně. Vstanu, podívám se na bu-
dík a na něm je 6.05. Nastal shon. Konečně jsem byl připraven a
vyrazil jsem k Radkovi. Čekal jsem, že bude naštvaný. Po mém za-
zvonění ale otevřel rozespálý Radek v pyžamu. Bylo půl sedmé a
můj adrenalin stoupl.

"Co děláš, vždyť je půl sedmé? "

Radek v klidu odpověděl: "Je čas, však ony nám neutečou!"

Po půlhodinovém čekání jsme se konečně dostali ven a vyra-
zili do ulic.

P. Hasalík, 9. tř.

D. Hasalík, 5. tř.

LETOŠNÍ VELIKONOCE

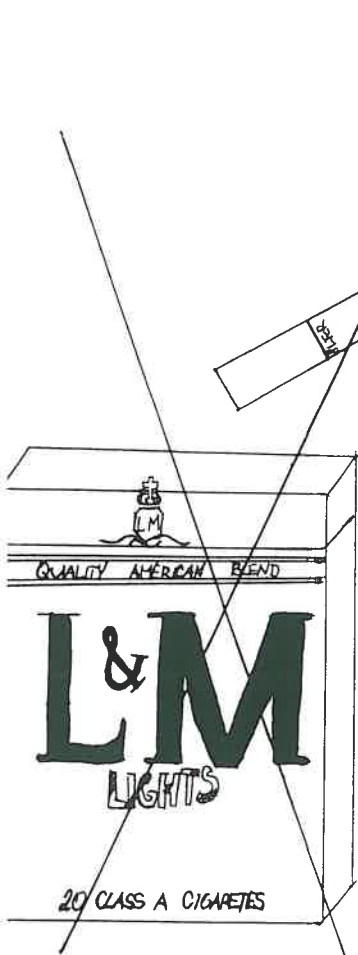
Letos nás to netěšilo,
protože nám nasněžilo.
I holky našly tatary,
bijí všechny ogary.
Ogaři se tomu smějí,
holky šlehat neumějí.

Z. Neřádová, 4. tř.

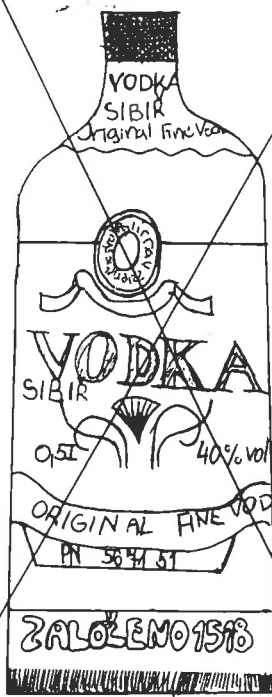
CHCEME ZDRAVĚ ŽÍT :

NE

ANO

Páci kouřit?
 Páci pít?
 Vždyť je lepší
 Zdravě žít

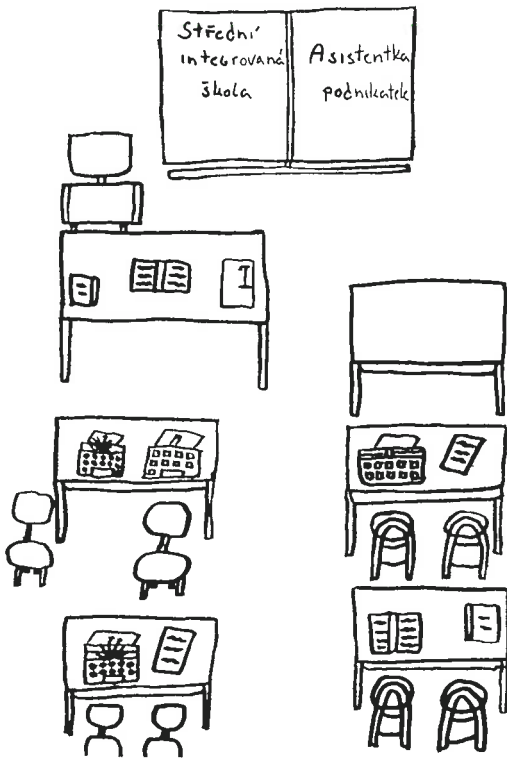

↑
 M.Koleček,
 9.t.ř.

P.Jochcová,
 7.t.ř.

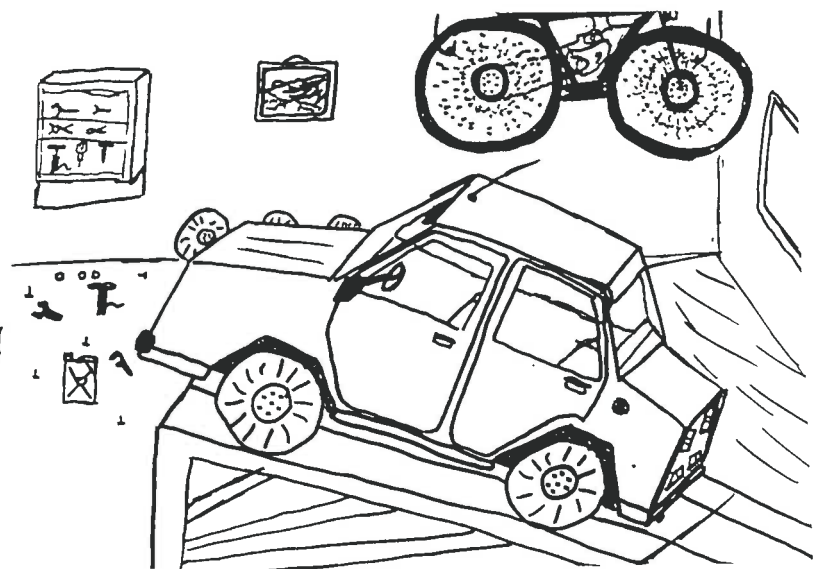

Co budou v příštím školním roce
dělat současní deváťáci ?

A. Vávrová

J. Hanáček

T. Hutýra

D. Vičan

CO JE TO?

Král by za ni všechny své poklady dal,
korunu, zlato i mnohý drahokam.
V jídle chybět nemůže,
k dobré chuti dopomůže.

Před domem je zrcadlo,
co to kluky napadlo?
jedou, jedou po zadnici,
jásají jak trpaslíci.
Kdo z vás, děti, ví,
na čem se tak vyřádí ?

Pořád na ni láteřím,
do dveří pak udeřím.
Podivný to krám.
Co s nimi jenom udělám?
Vždyť bez ní je otevřít nezvládám.
Co na dveřích musí být,
aby v domě byl klid?

Kdo moc bonbónů jí,
občas se ho bojí.
Když očistu úst děláte každý den,
bývá s vámi spokojen.
Trápit vás pak nemusí
po prohlídce vaší pusy.
Kdo je to ?

Prší, prší z mráčku,
já mám schovávačku.
Copak dešti brání
nezmáčet mě ani ?

Autoři: L. Hutýrová, R. Jurajdová, M. Mičkalová, D. Šimčíková, J. Hanáček,
M. Koleček, E. Benešová, J. Rajnochová

Na malém archu
velká města,
šplouchá moře,
ubíhá cesta.
Na co se asi dívám,
když o cestování snívám ?

Bez sestřičky jíst se nedá,
říkává náš strýček Eda
a napichuje kousky bramborů
a vyzvedá je nahoru.
A její bratříček
krájí masa kousíček,
Kdo jsou oba sourozenci,
co se na vás těší,
když mizí jídlo v hrnci
a vy nemilujete kaši ?

Suché listí, suchá tráva,
někdo si rád zanadává.
Já však jeden nástroj mám,
s kterým všechno shrabávám,
pomáhá mi na zahradě
nebo v ovocném sadě.
Zdali uhádneš,
čím všechno pohrabeš?

B. Juříčková, 3.tř.